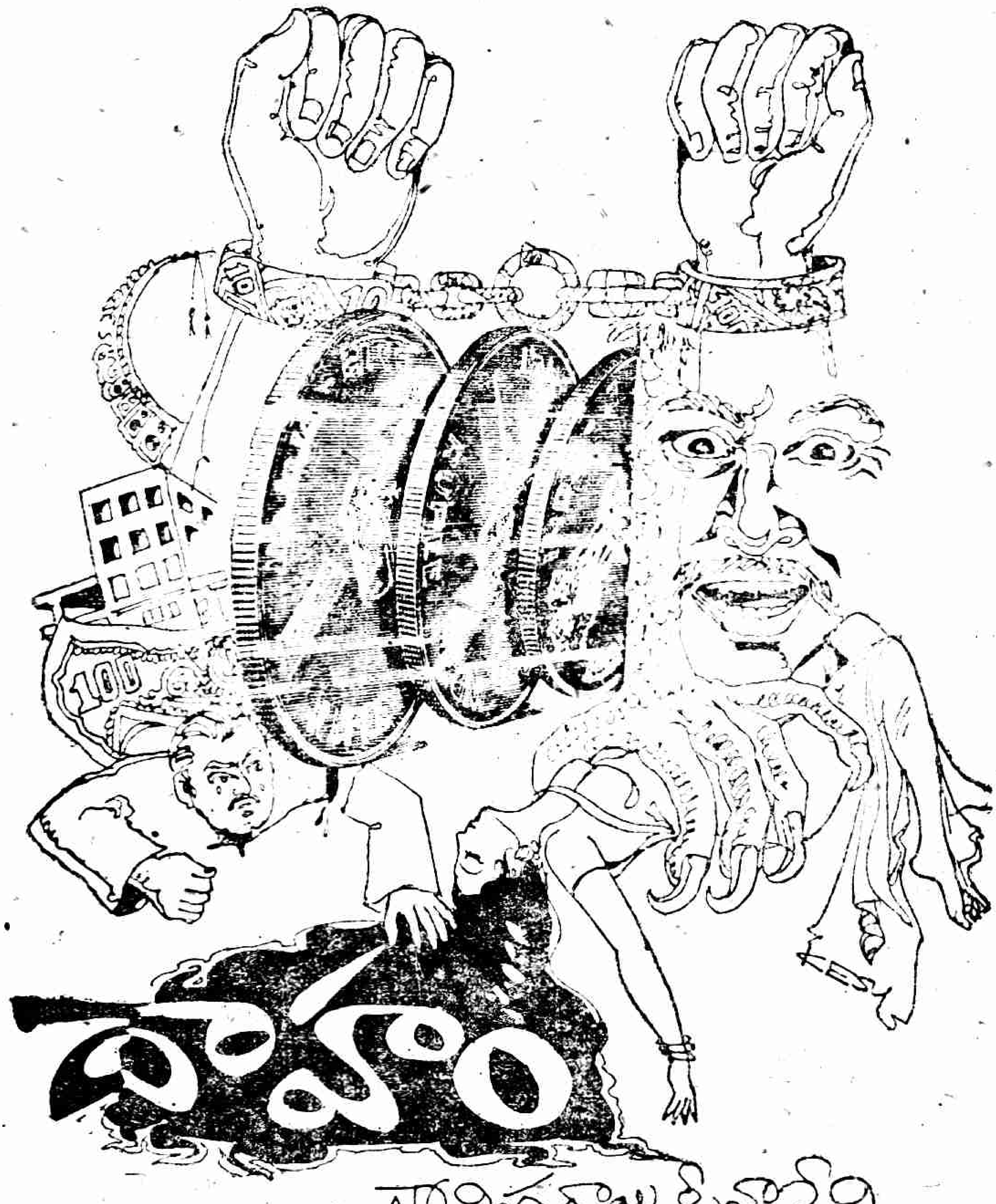

పాపం

— గోవిందరాజు సీతాదేవి

పుల్లయ్యగారి మూడంతస్తుల మేడలో దీపాలు వెలుగుతున్నాయి. గది గదికీ ఓ దీపం వుంది కానీ మనిషి లేడు. మూడంతస్తుల మేడకీ, మూడు లక్షల ఆస్తికీ అధికారి ఆయన పుల్లయ్యకి భార్య భాగ్యలక్ష్మి. ఆవిడకి ఒకే ఒక కూతురు- పదిహేను యేళ్ళు వచ్చాయి యిప్పటికి. ఇంటర్ చదువుతోంది. కూతురికి పుల్లయ్య యెన్నో పేర్లు వెతికి 'సామ్రాజ్యలక్ష్మి' అని పేరు పెట్టుకున్నాడు.

భాగ్య సామ్రాజ్యం అని కూతురిని పిలిచినా పుల్లయ్య మాత్రం పూర్తి పేరుతోనే పిలుస్తాడు. సామ్రాజ్య లక్ష్మి శ్రీమంతుల పిల్ల అయినా చదువుకుంటోంది. ఫస్టుమార్కు తెచ్చుకుంటూ స్నేహితులతో కల్సి మెల్సి వుంటుంది. నల్లగా పొట్టిగా అచ్చం తండ్రిలా వుంటుంది అంటారు చూసిన అందరూ. తనెలా వుంటుందో తనకి తెల్సు. అందుకు బాధపడదు సామ్రాజ్యం. డబ్బు చేతినిండా వుంది కనుక అందమైన లంగాలూ, వోణీలూ కొనుక్కుని అలంకరించుకుని కాలేజీకి వెళ్ళి వస్తూ వుంటుంది. ఆటలన్నా, పాటలన్నా, సినీమాలన్నా చాలా యిష్టం. ఎదురింట్లోవున్న స్కూలు మాష్టారి పిల్లలతో స్నేహితం చేస్తూంటే తండ్రి చూసి కేకలు వేశాడు.

"వాళ్ళతో నీకు స్నేహితం యేమిటమ్మా?" అన్నాడు.

"వాళ్ళకేం నాన్నా! మనుషులు కారా?" యెదురు ప్రశ్న వేసింది.

"మనుషులే, అయినా మన అంతస్తుకి తగరు."

"స్నేహానికి అంతస్తు లెందుకూ?"

"నువ్వు స్కూల్లో పాఠాలు చదువుతున్నావా? లేక యిలాంటి మాటలు నేర్చుకుంటున్నావా?"

"రెండూనూ! అయినా నాన్నా- మనకి యిదివరకు డబ్బు ఏమంత లేదుటగా?"

"ఔను. కానీ మూడు తరాలకి సరిపడ సంపాదించాగా! ఇప్పుడు వున్న వాళ్ళమే."

"ఇంత డబ్బు ఏం చేసుకుంటాం నాన్నా?"

"దానం చేసేస్తావా యేమిటి?" కోపంతో పళ్ళు కొరికాడు పుల్లయ్య.

"అంతా చెయ్యనుగానీ ఎదురింటి మాష్టారమ్మాయికి కాలేజీ ఫీజు కట్టేందుకు డబ్బు లేదుట. చదువు మానేస్తానంటోంది. నాన్నా! ఆ జీతం నువ్వు కట్టకూడదూ?"

"ఒసే భాగ్యం!" కూతురికి జవాబు చెప్పకుండా భార్యని కేకేశాడు. భాగ్యలక్ష్మి వచ్చింది.

"ఏమిటండీ?" అంది.

"నీ కూతురికి మతి పోగొడుతున్నారు స్నేహితులు. కాస్త జాగర్తగా చూసుకో!"

'పుల్లయ్యగారూ' అని ఎవరో పిలవటంతో ఆయన అక్కడ నుంచి బైటకి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఏమైందే?" కూతుర్ని అడిగింది.

"ఏమీ కాలేదు" రుసరుస

పి

లాడుతూ వెళ్ళిపోయింది సామ్రాజ్యం.

'ఏమిటో! ఆ తండ్రీ యీ కూతురూ? ఒకళ్ళ అభిప్రాయాలు ఒకళ్ళకి కలవవు'

"అమ్మా! ఫ్రెండ్స్ అందరం కల్సి సినీమాకి పోతున్నాం. రాత్రి తొమ్మిదింటికి భీముడిని పంపు సినీమా హాలు దగ్గరకి."

"వద్దమ్మా! నాన్న నిన్ను తిరగనీయొద్దు అన్నారు."

"ఏం ఫర్లేదు. నన్నేం పిల్లి ఎత్తుకు పోదు" విసవిసా వెళ్ళిపోయింది సామ్రాజ్యం.

భాగ్యలక్ష్మి నిట్టూర్చింది. సంధ్యవేళ ఆనందని పనిమనిషి ప్రతి గదిలోనూ లైటు వేసింది. 'వుండేది ముగ్గురం. ఇంత యిల్లు ఎందుకు?' అనుకుంది. మెల్లగా లేచి వెళ్ళి మెత్తటి పరుపు మీద పడుకుంది.

ఆవిడకి తన చిన్నతనం గుర్తుకి వచ్చేస్తుంది. అప్పుడు జరిగిన ప్రతి సంఘటనా యిప్పుడే జరిగినంత స్పష్టంగా కళ్ళముందు మెదులుతుంది. అవన్నీ గుర్తు చేసుకోవటం కూడా ఓ సరదాగా వుంటుంది భాగ్యలక్ష్మికి. జీవితం ఎంత విచిత్రమైంది?

ఆ రోజుల్లో అన్నానికి బట్టకి కూడా కటకటగా వుండేది. తల్లి దండ్రులకి ఆరో సంతానంగా పుట్టి అనామకురాలిగా పెరిగింది. కొడుకులు పెద్దవాళ్ళు కావటం, తల్లి దండ్రులు ముసలివాళ్ళు కావటంతో యింట్లో స్థానాలు మార్పు చెందాయి. అన్నా వదినల యీసడింపులు ఎక్కువ అయినాయి. తల్లిదండ్రులుపైసాసంపాదించలేని స్థితిలో భాగ్యలక్ష్మికి పెళ్ళీడు వచ్చింది.

"అబ్బాయ్! చెల్లెలికి యేదైనా సంబంధం చూడరా" కొడుక్కి చెప్పింది తల్లి.

"డబ్బుందా? వుంటే చెప్పు. చూస్తాను."

"నీకు తెలియని డబ్బు మా దగ్గరెక్కడుందిరా?"

"మరి నాదగ్గరెక్కడుందమ్మా? ఈ యిల్లుగడపటానికే చస్తుంటే!" విసుక్కున్నాడు.

"దీనికి పెళ్ళి రాత లేదు. పదేళ్ళప్పుడు వచ్చిన జ్వరంలో చావకుండా బతికి నాకు శాంతిలేకుండా

చేస్తోంది." అని లబలబలాడేది. ఇంటికి వచ్చిన ప్రతి ఒక్కరికీ చెప్పేది- మా అమ్మాయికి వరుడిని చూపిపెట్టండని.

-అమ్మ బాధని అర్థం చేసుకున్న ఓ ముసలాయన ఓసారి పెళ్ళి సంబంధం వుంది అంటూ వివరాలు చెప్పాడు. పెళ్ళికొడుకు వివరాలు అనేసరికి తనూ తలుపు చాటున నిల్చింది.

"పుల్లయ్యకేం బంగారం లాంటి మనిషి. అయిదడుగుల ఎత్తే అయినా ఆరోగ్యంగా వుంటాడు. పైమీద బట్టతప్ప మరే ఆస్తీ లేనివాడు మావూరొచ్చి వడ్డీ వ్యాపారం అంటూ మొదలెట్టి అలా అలా పెంచేసుకున్నాడు ఆస్తిని. ఇప్పుడు నిజం చెప్పాలంటే -పదెకరాల పల్లం పొలం, పాతికవేలు వడ్డీకి తిరుగుతూన్న ఆస్తి. అయితే వయస్సు నలభై పైమాటే. యిదివరలో యిద్దరు పెళ్ళాలు పురెట్టుకొని చచ్చారట. తిని వుండలేక చచ్చి వుంటారు గానీ - నీ పిల్లనిస్తానంటే చూసుకోను వస్తాడు. నే వున్నది వున్నట్లు ముందే చెప్పాను. ఆ తర్వాత మీ యిష్టం!" అని క్షణం ఆగాడు ముసలాయన.

"నలభై ఏళ్ళా! యిద్దరు పెళ్ళాలు పురెట్టుకు చస్తే మళ్ళీ తగుదునమ్మా అని మూడో పెళ్ళికి తయారైనాడా? ఛీ'ఛీ.' అసహ్యంతో నిండింది మనస్సంతా. అమ్మ ముసలాయన్ని తిట్టి పంపేస్తుంది అనుకుంది. కానీ ఆవిడ అలా చెయ్యలేదు.

"వయస్సుదేంగానీ ఆయన్ని వచ్చి పిల్లని చూసుకోమను." నెత్తిన పిడుగు పడినట్లు అయింది మాటకి.

"మూడో పెళ్ళి అన్నమాట మర్చిపోవద్దు."

"బ్రతకటానికి ముఖ్యంగా కావల్సింది తిండీ, బట్టా! అవి పుష్కలంగా యివ్వగల ఏ మగాడి నైనాసరే ఆడది పెళ్ళాడి తీరాల్సిందే! అందులోనూ యీనాటి మా స్థితిలో మరీ అవుసరం. అయినా మా అమ్మాయి అందరి లాంటి పిల్ల కాదు. నా మాట జవ దాటదు. మీ రతన్ని తీసుకురండి."

అమ్మ యిచ్చిన భరోసాకి ఆయనకి ధైర్యం వచ్చింది. అంతే, లేచి వెళ్ళాడు. 'నాకీ పెళ్ళి వద్దు' అని అమ్మతో, నాన్నతో చెప్పినా ఒక్కరూ వినిపించుకోలేదు. "అసలు యిదికుదిరిందటా? అతను వచ్చి చూసి నచ్చింది అన్నప్పటి మాట కదా!" అని తేలికగ్గా తోసే

శారు. ఆతను వచ్చాడు, చూశాడు నచ్చింది అన్నాడు. నాలుగు రోజుల్లో పెళ్ళికి లగ్నాలు పెట్టించండి అన్నాడు. పెళ్ళికి ఖర్చుకి గాను యీ రెండు వేలూ వుంచండి అని యిచ్చాడు. చాలా సింపుల్‌గా అయిపోవాలి అన్నాడు. వెళ్ళిపోయాడు. యింక అమ్మ సంతోషానికి అంతులేదు. నాన్న బాధని అణుచుకుంటూ పెళ్ళి పనుల్లో పడ్డారు. 'నాకీ పెళ్ళి వద్దు', 'నాకీ పెళ్ళి వద్దు' అనే తన మాట ఎవరూ విన్పించుకోలేదు. పుల్లయ్య పెళ్ళికూతురికి నగలూ, చీరెలూ అంటూ పంపాడు. అవి చూసే సరికి కళ్ళు తిరిగాయి. నోట్లోంచి మాట రాలేదు. పెళ్ళి అయిపోయింది.

చీరెలూ, నగలూ చూసుకుని మురిసి పోవటంలో 'నాకీ పెళ్ళి వద్దు' అన్న మాట, శోభనం గదిలోకి పంపిన రోజున పందిరి మంచం మీద కూర్చున్న పుల్లయ్యని చూసేసరికి గాని గుర్తు రాలేదు.

సమయం మించిపోయింది. ఆ మాట యిప్పుడన్నా అందరూ నవ్వుతారు. పిచ్చిది అని హేళన చేస్తారు. యివన్నీ ఆలోచించి ఆయన అంటే వున్న అసహ్యాన్ని మింగేసి, శరీరాన్ని అప్పగించి ఆ తర్వాత జీవితంతో రాజీపడి అత్తవారింట్లో కాలు పెట్టింది. తర్వాత భర్తకి మరీ కల్సివచ్చింది. పదేళ్ళలోనే ఆస్తి పదింతలు పెరిగింది. అమ్మాయి పుట్టింది. కూతుర్ని ప్రాణం కంటే మిన్నగా చూసుకుంటూ కాలాన్ని వెళ్ళదీస్తోంది.

సామ్రాజ్యానికి తన పెళ్ళిలా చెయ్యదు. అందమైన అబ్బాయిని చూసి పెళ్ళి చేసి ఇల్లరికం వుంచుకుంటుంది. దానికి పుట్టే పిల్లలైనా అందంగా వుంటే చూడాలని వుంది. భగవంతుడు యీ కోరికైనా తీరుస్తాడో లేదో? పుల్లయ్య మాత్రం యిలాంటి ఆలోచనలేం లేకుండా హాయిగా బ్రతుకుతాడు. ఆయనకి తృప్తినీ, సంతోషాన్నీ యిచ్చేది డబ్బు. ఆ డబ్బుని యింకా యింకా పోగు చేసుకోవటానికే కాలాన్ని ఖర్చు చేస్తాడు. ఎంత వస్తున్నా ఆయన 'దాహం' తీరదు.

'యీయన యేం మనిషి! మరమనిషి!' తనలో తనే అనుకుని పళ్ళు కొరుక్కుంది.

"రేపు మన పెళ్ళి అయినరోజు. పట్టు చీరె తెచ్చాను. నేను వ్యాపారం గొడవలో పడి మర్చిపోయినా, నువ్వు మర్చిపోకు. రాత్రికి ఆ పట్టు చీర కట్టుకో

అన్న మాట గుర్తుకి వచ్చింది. అంతే! ఆలోచనలుకట్టిపెట్టి పరుపు మీద నుంచి లేచింది. స్నానంచేసి పౌడరు రాసుకుని తలలో పువ్వులు పెట్టుకుని, భర్త తెచ్చిన చీర కట్టుకుని అద్దంలో చూసుకుంటూ నిల్చుంది. గోడగడియారం తొమ్మిది కొట్టింది. విసుగువచ్చి సోఫాలోకి వచ్చి కూర్చుంది. ఎంత సేపో గడిచిన తర్వాత పుల్లయ్య దగ్గరకి వచ్చాడు.

"అప్పుడే నిద్ర ముఖమా?" కళ్ళు మూసుకు కూర్చున్న భార్య పక్కన వచ్చి కూలబడ్డాడు. బొడ్డున ఇనప్పెట్టె తాళం చెవులు బరువుగా వేలాడుతున్నాయి. చేతిలో యేదో వుంది.

అదేమిటో కూడా చూడాలని ఆసక్తి లేదు భాగ్యలక్ష్మికి. విర్లిప్తంగా చూస్తూ వుండిపోయింది.

"భాగ్యం! చీర చాలా బాగుంది కదూ?"

"వూఁ"

"అలా వున్నావేం?"

"ఏంలేదు."

"మన పెళ్ళి అయి యివాళకి పద్దెనిమిదేళ్ళు, ఔనా?"

"వూ"

"అంత త్వరగా తిరిగొచ్చాయి. కానీ నిన్ను చూస్తే యిప్పటికీ కొత్త కొత్తగానే కన్పిస్తావు."

"భోజనం చేద్దామా?"

"అబ్బ! నీకెప్పుడూ ఆకలి గొడవే. నే యింత సంతోషంగా మాట్లాడుతుంటే, నువ్వు ఏమిటీ అలా జవాబు చెప్తావు? సరేగానీ యివాళ నీకు కొత్త ప్రెజంటేషన్ తెచ్చాను. తిరుగు, మెడలో నేనే పెడతాను."

భాగ్యలక్ష్మి యాంత్రికంగా వెనక్కి తిరిగింది. ఆయన కొత్త రకం నెక్లెస్ మెడలో పెట్టి, "చూసుకో, ఎంత బాగుందో? చూడూ యిప్పుడే వచ్చింది పేరం. మూడు కాసులది మూడొందలకి కొనేశాను." గర్వంగా నవ్వాడు పుల్లయ్య.

భాగ్యలక్ష్మిని నిలువుటద్దం ముందుకు తీసుకు వెళ్ళి నిలబెట్టాడు. పక్కన నిలబడ్డ భర్త ముఖంలోకి చూస్తూ మనస్సులో నించి వుబికి వచ్చే అసహ్యాన్ని దిగమింగుకుంటూ తన మెడ వైపుకు చూసుకుంది ఒక నిమిషం, రెండు నిమిషాలు. మొదట విర్లిప్తంగా, తర్వాత పరీక్షగా, ఆ తర్వాత ఆదుర్దాగా చూసి చటుక్కున మెడలో నెక్లెస్ చేతిలోకి తీసి తిప్పి చూస్తూ కొక్కెం దగ్గర అడుగున వున్న పేరుని

పైకి చదివింది.

"అయ్యో.... యిది మన అమ్మాయిదండీ!" అని వెర్రికేక వేసింది.

"ఏమిటీ?" పుల్లయ్య పిచ్చిగా చూశాడు.

"యిది మన సామ్రాజ్యానిది. అది మనసు పడిపోయిందని మీకు చెప్పకుండా కొన్నాను. యిది పెట్టుకుని యివాళ సినిమాకెళ్ళింది. అన్నట్లు పిల్ల యింకా రాలేదేం? బాబోయ్! నా బిడ్డ ఏమైంది? నా తల్లి ఏమైంది? భీముడిని సినిమా హాలుకి పంపానే" అంటూ ఏడుస్తోంది భాగ్యలక్ష్మి. పుల్లయ్య వళ్ళంతా చెమట పట్టేసింది. తలుపు తెరుచుకుని కిందకి వచ్చాడు.

సామ్రాజ్యం కోసం వెళ్ళిన భీముడు- "అమ్మాయిగారు సినిమా హాలు దగ్గర కనిపించలేదండీ!" అంటూ వచ్చాడు.

"ఏమైనట్లు? దాని స్నేహితులెవరూ కనిపించలేదా?"

"కనిపించారండి! ఆట సగంలో వుండగానే తల నొప్పిగా వుంది. యింటికెడతానని బైటకి ఒచ్చేసిందంట."

"ఒక్కర్తేనా?"

"ఔనండి!"

"అయ్యో! యేదో కొంప మునిగింది." భాగ్యలక్ష్మి గుండెలు బాదుకుంది. పుల్లయ్యా, భీముడూ వెతకటానికి వెళ్ళారు. సామ్రాజ్యం యెక్కడా కన్పించలేదు. తిరిగి వచ్చారు. "అయ్యో! పోలీస్ రిపోర్టన్నా యివ్వండి! నా బిడ్డని వెతికి నా కివ్వండి!" ఏడుస్తోంది భాగ్యలక్ష్మి.

పుల్లయ్య ఫోను దగ్గరకి నడిచాడు. ఫోను తీయబోయి ఆగిపోయాడు.

"వద్దు. పోలీసులకి రిపోర్ట్ వద్దు. నేనే మళ్ళీ వెళ్ళి వెతుక్కొస్తాను."

"ఆ గొలుసు మీ దగ్గరకి తెచ్చినవాడిని పట్టుకుని అడగండి!"

"చూశాను. ఆ వెధవ దొరకలేదు."

"మరెలాగండీ! గొలుసుపోతే పోనీ. వయస్సులో వున్న ఆడపిల్లండీ! అసలే కాలం బాగా లేదండీ. రౌడీ వెధవలకి దయా దాక్షిణ్యం వుండదండీ!"

"భాగ్యం! నాకవన్నీ తెల్సు. భీముడూ రా పోదాం." అని పుల్లయ్య బయలుదేరాడు.

పుల్లయ్య ప్రహరీ గేటు దాటబోతుండగా పోలీస్ వాను వచ్చి ఆగింది. పుల్లయ్య కాళ్ళు వణికాయి.

"మీ అమ్మాయి.... మీ అమ్మాయి...."

"అవును మా అమ్మాయి నిన్న రాత్రి సినిమాకంటూ వెళ్ళింది. తిరిగి రాలేదు. దాని కోసమే వెతుకుతున్నాం. మీకు రిపోర్టు యివ్వాలని వస్తున్నాను. కన్పించిందా? చెప్పండి.... త్వరగా చెప్పండి!"

"కన్పించింది."

"ఎక్కడ?"

"సినిమా నుంచి ఇంటికి రావాలని ఆటో యెక్కిందట. ఆటోలో యిద్దరబ్బాయి లున్నారట. వాళ్ళు దారి తప్పించేశారట. వూరికి దూరంగా వున్న తోటలో స్పృహ లేని స్థితిలో యెవరో చూసి మాకు ఫోన్ చేశాడు. హాస్పటల్‌లో చేర్చాం. రండి."

పుల్లయ్య నెత్తిన పిడుగులు పడినట్లు అన్పిస్తోంది. నోట మాట రావటంలేదు. భీముడు పరుగున వెళ్ళి భాగ్యలక్ష్మిని తీసుకువచ్చాడు. భాగ్యలక్ష్మి వెక్కి వెక్కి యేడుస్తోంది. కారు హాస్పిటల్ ముందు ఆగింది. పరుగున లోపలికి నడిచారు. సామ్రాజ్యం వళ్ళు తెలియని స్థితిలో వుంది. భార్యాభర్తలిద్దరూ కూతుర్ని చూసుకుంటూ నిల్చుండిపోయారు. భాగ్యలక్ష్మి "సామ్రాజ్యం" అని వాపుసమంది.

"పుల్లయ్యగారూ!"..పుల్లయ్య తలెత్తి చూశాడు. యెదురుగా పోలీస్ సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ నిల్చుని వున్నాడు. అతని వెనక పోలీసులు నిల్చుని వున్నారు.

"మీ అమ్మాయి తన గొలుసు పోయిందని రిపోర్టు యిచ్చింది."

పుల్లయ్య గజగజలాడాడు.

"దాన్ని దొంగిలించినవాడిని పట్టుకున్నాం. కానీ నెక్లెస్ అతని దగ్గర లేదు. అది మీ యింట్లో దొరికింది. అదొక్కటే కాదు. మరెన్నో దొంగిలించిన వస్తువులు మీ యింట్లో దొరికాయి. మిమ్మల్ని అరెస్ట్ చేస్తున్నాం."

భాగ్యలక్ష్మి వెర్రిదానిలా చూసింది.

అంతే! 'అయ్యో!' అని పెద్ద కేక పెట్టి విరుచుకు పడిపోయింది.

తల్లి కేకకి సామ్రాజ్యం మెల్లగా కళ్ళు తెరిచింది. పోలీసుల మధ్య తండ్రి బేడీలతో నడిచి వెళ్ళటం కన్పించింది. "నాన్నా!" అని గావుకేక వేసింది. పుల్లయ్య ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి చూశాడు. అంతే! తల తిప్పేసుకుని ముందుకు నడుస్తున్నాడు.

"దాహం- ధన దాహం. యిది తీరని దాహం." అంతరాంతరాల్లో

వించి యేదో ప్రాణి గొంతెత్తి అరుస్తున్నట్లుంది. యీ అంతర్వాణి చాలా సంవత్సరాల నుంచి తనని హెచ్చరిస్తూవుండేది.

కానీ దాని గోల తను విప్పించుకోలేదు. పైగా నోరు నొక్కిపారేశాడు. కానీ మళ్ళీ యిప్పుడు ఆ అంతర్వాణి చెప్తోంది-

“తీరని యే దాహానికైనా పర్యవసానం యిలానే వుంటుంది.

నీ ధన దాహానికి యెన్నో కుటుంబాలు విలపించాయి. యిప్పుడు నువ్వు విలపిస్తున్నావు. నీ ప్రాణానికి ప్రాణం అయిన కూతురి శీలం కొల్లగొట్టిన ఆ కిరాతకుడూ నీలాంటివాడే. వాడికి స్త్రీ దాహం. నీకు ధన దాహం....”

పుల్లయ్య చెవులు పోటెత్తేలా యీ మాటలు వినిపిస్తున్నట్లున్నాయి. అడుగు తీసి అడుగు వేసేంత శక్తి కూడా లేని వాడిలా నడుస్తూ బైట నిలబడి వున్న పోలీస్‌వాన్ యెక్కాడు. భాగ్యలక్ష్మి యేడుపు దూరమై పోయింది. •